

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Succinctam Doctrinarum Asceticarum Svmمام Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascesi proficere cupientium utilitatem ac
subsidiū

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 2. De Spe.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](#)

converitas, in corpore castitas. In specie verò sequentia
um: Nsuadeantur à Pœdagogo Christiano. 1. Fuge omne
etimop peccatum, præserim autem mortale. 2. Sint in
orum promptu remedia efficacia contra peccatum, v.g. me-
idei: *Amoria DEI præsentis, Christi patientis, mortis, judicii,*
Vtina Inferni, & cælestis gloriæ. 3. Jugi virtutum, & bo-
, cum norum operum exercitio vocationem tuam certain
num facito. Hinc nihil age, quin bonam intentionem
ia DEI præmitras, aut signum crucis facias. In DEI laudes
so decip & gratia: um actiones manè, vesperi, & aliàs ferventer
firmans insiste. DEI Matris, & Angeli Tutelaris, & aliotum
certe a Patronorum opem frequenter implora. Crebrò te
summa aquâ lustrali asperge. E collo ceream agni DEI effi-
nem or giem suspende. Quotidie, si potes, SS. Missæ sacrifici-
cium audi reverenter. Examen conscientiæ ante som-
pne imp dum acuratè facito. Statutos ab Ecclesia festos dies di-
dum diligenter observato. Sacramenta Pœnitentiæ & Eu-
gnolio charistæ frequenter & piè obito. Fidei, spei, caritatis,
s: Al aliarūmque virtutum actus crebrò elicito, ac imprimis
is, sed humilitati insistito. Indulgentias lucrari studeto, pro
in plu animabus purgantibus crebrò orato. Imperata Eccle-
Fida s: jejunia studiosè observato. In orationem frequen-
riment ter incumbito. Hilari vultu pauperibus eleemosynam
præbeto,

§. II.

De Spe.

I. Est certa exspectatio futuræ beatitudinis, ex
gratia DEI, & meritis præcedentibus proveniens; de
qua Sequentia Ascetæ scienda sunt.

II. Primum est, ut bene cognoscatur naturam
spei, & speciatim, qualis sit ea certitudo, quæ plerum-

F s

que

que ei attribuitur ; pro quo sciendum , duplēcēbili , certitudinem , de quā hīc quæstio moveri potest . Nīcia *divina* vocatur , & est illa , quæ in divina revelatiō fundatur ; neque in hac vita sine specialissima DEI *gloriā* haberi potest , uti Concilia , SS. Patres , & Theologici docent . Posterior est *moralis* , quæ omnem de Dictionem & metum prudentem excludit , qualem illi habemus nos Catholici , quod à Parentibus Catholicis geniti simus : quod existat India , Italia &c. etiam horum viderimus , & hæc certitudo in sanctis hominibus reperiri solet , & hauritur ex sequentibus signis laboris . Ex virtutis , & humilitatis præcipue studio , uti S. Et quogorius testatus est , dicens : Mens , quæ Divino *conse*tu impletur , habet evidentissima signa sua , virtutesq; licet , & humilitatem ; quæ si utraque perfecte in cùm mente convenient , liquet , quod de præsentia S. grandis Spiritus testimonium ferat . 2. Ex odio peccati . Fiducia teste S. Basilio , certò persuasus esse aliquis potest , posse U.M sibi peccata remisisse , si affectionem animi omnib; esse animadverterit similem illius , qui dixit : Iniquitatem odio habui , & abominatus sum . 3. Ex caritati & misericordia erga proximos : sic enim S. Augustinus pronuntiavit , dicens : Redeat unusquisque ad consolopium si ibi invenerit caritatem fraternalm , lecurus sit , eo ostendit à morte ad vitam . 4. Ex inimicorum dilectione , caritate , juxta S. Anselmum dicentem : Per hoc , quod tractatus Sanctus caritatem nobis infundit , quæ nos ad regnū imitatores esse divinæ caritatis , ut diligamus inimicos nostros , evidenti testimonio declarat menti nostræ ostendit nos esse Filios DEI . 5. Ex eo , quod anima habet quatuor lumen in parte rationali , lætitiam in parte concupiscentiæ .

splicem
ili, & pacem in parte irascibili; hæc enim certa esse in-
oteft. ticia gratiæ infusæ, Alexander Alensis docet.

revelan
a DEI III. Alterum est, ut bene percipiat potissimum
fundamentum, cui spes nostra inniti debet; quod est
& The bonitas divina, uti Salomon monuit, dicens: Sentite
nem de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis quæri-
ualem te illum: Certè ipse Christus S. Mechtildi quondam
us Cal evelavit, & dixit: Per placet mihi videre homines con-
cc. eti fidentes de mea bonitate; talis enim quicunque est, &
tis hom in hoc perseverat, singulariter eum in hac vita remune-
signis rabor, & in altera uberrimam ei mercedem conferam.
uti S. Et quantò plus de me confidet, tantò plus etiam à me
virtute de me credidit, & consequi speravit, non obtineat,
estè incùm hoc ipsum ego promiserim. Mihi igitur fidat, qui
ntia Sigrandia à me exspectat. Alias verò S. Gertrudi dixit:
ecati; Fiducia illa, quam homo in me solo collocat, credendo,
rest; posse, scire, & velle me ipsum fiducialiter juvare in o-
animi minibus, cor mihi transfigit, tantamque pietati mea
: Inq violentiam facit, ut non possim non ei gratificari, &
Ex can manus porrigerem ob gustum, quem ex eo, quod totus à
Augustine pendeat, capio. Et meritò, si enim Artifex, qui
cor suopius aliquod præcipuum ad artem suam & ingenium in-
s sit, eo ostendendum fecit, cupit illi suam perfectionem da-
n dilectre, cavetque sedulo, ne quis dicto vel facto male id
quod tractet; & si fortè detrimentum passum est, omni mo-
re nos do restaurare studet; quantò minus DEUS patietur, ut
inim homo, in quo omnem suum amorem & sapientiam
i nost ostendit, non pereat, sed omnem perfectionem ac-
ha hab quirat?

IV. Tertium est, ut solidam sciat praxin spei exer-
cenda, quæ quidem in eo consistit, ut semper filialis

cum

cum illa timor conjugatur; nam, ut S. Bernardus
cum timore spes magnum habet meritum: cum
meru fructuosè speratur. Est autem is ipse timor
missima quædam & efficax materia spei; cùm e
Salomone teste, in timore sit fiducia fortitudinis. H
S. Augustinus, Fratres in Eremo adhortatus, Epis
tres, inquit, hanc amate, hanc tenete, non tamen
timore, quia qui sperat, & non timet, negligens est;
autem timet, & non sperat, depresso est, & de
dit in profundum quasi lapis. Meritò ergo, ut S.
vid ait, beneplacitum est Domino super timentes
& in eis, qui sperant super misericordia ejus.

§. III.

De Caritate.

I. Est Virtus, quâ DEUS non ob timorem
næ, nec ob spem præmij, sed propter seipsum, &
bonitatem diligitur; de qua Sequentia bene nou
sant Ascetæ.

II. Primum est, in ea totam perfectionem &
licitatem hominis consistere; uti S. Thomas ostendit.
Et colligitur ex eo, quod perfectio & felicitas homi
consistat in possessione summi boni; hæc autem pos
sio cùm non possit ordinariâ viâ haberi per reale
nionem, necessariò per intentionalem, qualis est ca
tas, obtineri debet. Hinc colligitur, cur Christus
dixerit: *Estote perfecti, sicut Pater uester celestis per
fectus est.* Indicare enim voluit, quòd, sicut Pater
Natura divina cum Paternitate identificata quoda
modo perficitur, & completur, dum seipsum perfec
tum cognoscendo generat Filium, & cum hoc spe